

Saturs

1. Garlaicība	7
2. Ceļotājpele	14
3. Ceļojums sākas	20
4. Lapsu zeme	26
5. Kurmju mājās	33
6. Kamols ir kamols	40
7. Smirdeklīšu zeme	47
8. Varžu pasaule	53
9. Bebru ieleja	62
10. Mantotēka	69
11. Tikšanās ar sesku	78
12. Mēness raķete	84
13. Meža karalis	90
14. Rugāju lauks	99
15. Kukainija	105
16. Koku galotnēs	113
17. Ilgas pēc mājām	121

*Svešais tikai tāpēc ir svešs,
ka mēs to vēl nepazīstam.*

1. Garlaicība

Ir dienas, kad viss šķiet bezgala garlaicīgs. Un šodien bija tieši tāda diena. Mazais Susuriņš sēdēja pie ieejas susuru alā un nezināja, ko lai iesāk. Viņš dziļi ieelpoja un vēl dziļāk izelpoja. Viņš pūta un stenēja. Bez nekāda prieka Susuriņš noraudzījās uz skudru, kura devās savās gaitās. Garlaikots viņš pūta uz pienenēm, kuras auga tepat pļaviņā. Un vēl garlaikotāks skatījās uz pieneņpūkām, kuras lidoja uz visām pusēm. Pēkšņi viņam uz galvas uzkrita zīle.

“Eu!” iesaucās mazais Susuriņš un paraudzījās apkārt. Krūmājā kāds ķiķināja. Šī ķiķināšana viņam šķita ļoti pazīstama. Susuriņš pasmaidīja.

“Nāc ārā, Pelīt, es zinu, ka tā esi tu!” viņš sauca krūmāja virzienā.

Zari sašūpojās, un ar skaļu “Ta-dā!” no krūma izlēca viņa labākais draugs Pelīte. “Ko tu dari?” viņa jautāja un pārķoda zīli, kuru tūlīt pat ar gardu muti notiesāja.

“Es garlaikojos,” drūmā balsī atbildēja mazais Susuriņš.

“Vai es varu tev pievienoties?” jautāja Pelīte.

Mazais Susuriņš paraustīja plecus. “Kāpēc gan ne!”

Pelīte aši pieskrēja pie sava labākā drauga un apsēdās tam līdzās.

“Un kā tas notiek?” viņa pēc brīža jautāja.

“Ja kādam ir garlaicīgi, tad viņam vispār negribas neko darīt. Tad nedara neko, tikai dziļi ieelpo un izelpo...”

Draugi dziļi ieelpoja un izelpoja.

“... un nopūšas.”

Tagad abi reizē pūta un stenēja.

“Var pasvērties no kreisās puses uz labo un tad no labās uz kreiso.”

Pelīte un mazais Susuriņš šūpojās šurpu turpu, no kreisās puses uz labo. Un tad no labās puses uz kreiso.

“Un tagad?” ieinteresēta jautāja Pelīte.

“Tas ir viss. Tā ir garlaicība.”

Pelīte nopūtās. “Tas ir jauki un... ēē...” viņa aizdomājās.

“Garlaicīgi?” jautāja mazais Susuriņš.

Pelīte apstiprinoši pamāja. “Jā, tā tas ir.”

“Tad jau mēs visu darījām pareizi. Jo garlaicība, pie kuras negarlaikojas, nav nekāda garlaicība.”

Tā nu abi draugi vēl kādu brīdi pasēdēja viens otram līdzās, līdz Pelītei nebija vairs ne mazākās vēlēšanās garlaikoties, jo viņai kļuva par daudz garlaicīgi. “Tagad spēlēsim kaut ko citu!” viņa ierosināja.

“Ko tad?”

“Mēs taču varam pameklēt kādu piedzīvojumu!”

“Ja tu tā domā,” lēnām noteica Susuriņš un sekoja Pelītei, kura ar lielu prieku bija pielēkusi kājās un nu devās prom.

“Un kā mēs atradīsim to piedzīvojumu?” Susuriņš sauca nopakaļ.

Pelīte brīdi padomāja. “Lielākoties piedzīvojumi uzrodas paši no sevis. Mums tikai šeit mazliet jāpastāv un jāpagaida, līdz kāds mūs atradīs.”

Tā nu abi stāvēja zem koka un gaidīja, kad piedzīvojums tos atradīs. Un ilgi nebija jāgaida – tālumā viņi izdzirdēja svilpošanu.

Mazais Susuriņš satrūkās. “Vai tas ir piedzīvojums?”

“Iespējams,” atbildēja Pelīte. Viņa saspicēja austiņas. “Tas tuvojas!”

“Un kas tas varētu būt par piedzīvojumu?”

“Es domāju, tā varētu būt briesmīgā gailene,” paskaidroja Pelīte.

Mazais Susuriņš iepleta acis. “Briesmīgā gailene? Kas tā tāda?”

Pelītes balss kļuva klusa un biedējoša. Mazajam Susuriņam tūlīt pat uzmetās zosāda.

“Briesmīgā gailene ir reta parādība. Tā ir milzīgi liela, oranža, ar lillā svītrām. Tai ir kupla aste un starp pirkstiem ir peldplēves. Tās zobī ir asi un gari. Un, kad tā svilpo, tas nozīmē, ka tā ir ļoti, ļoti izbadējusies. Tā...”

Taču neko vairāk Pelīte nepaguva pateikt. Svilpošana atskanēja atkal, šoreiz daudz, daudz skaļāk, un draugi

bailēs sarāvās. Abi ātri paslēpās zem mīļsedziņas. Tad viņi izdzirdēja soļus.

“Cerams, tā mūs neatradīs!” drebēdams čukstēja mazais Susuriņš.

“Mēs šeit esam labi paslēpušies. Kurš gan iedomātos, ka zem sedziņas tup divi zvēriņi.”

Taču tieši šajā brīdī kāds apstājās pie abu slēpņa. Mazais Susuriņš un Pelīte neuzdrīkstējās pat elpot.

“Mans ir ļoti interesanti,” noteica svešā balss. “Izskatās, ka divi zvēri sēž zem segas!”

“Kāpēc gailene runā tik smieklīgi?” mazais Susuriņš klusi jautāja Pelītei.

Pelīte nezināja, ko atbildēt. “Lēksim uz “trīs” augšā! Varbūt tā no šausmām apkritis,” viņa ierosināja. “Viens, divi, trīs!”

Mazais Susuriņš un Pelīte pielēca kājās un ar skaļu “Auuuuuhhh!” nometa sedziņu. Bet tad nu gan abi bija varen izbrīnījušies! Tas nebija nekāds monstros un arī nekas tāds, kas būtu līdzīgs briesmīgajai gailenei. Viņu priekšā stāvēja maza pele. Viņa bija tikai nedaudz lielāka par Pelīti, tai bija mežonīga frizūra, un arī viņa pati izskatījās nedaudz mežonīga. Pelei plecos bija līdz augšai piebāzta mugursoma. Tā ne mazdrusciņ nenobijās un pat smaidīja.

“Varu es vai ar jums iepazīties?” jautāja pele un nedaudz paklanījās. “Es esmu Peļceļotāja, ēē, pagaidiet, nē, jūs teiktu, es domāju, Ceļotājpele.”

“Tu taču neesi gailene?” drosmīgi jautāja Pelīte.

“Nē, es esmu Ceļotājpele,” viņa atbildēja.

“Ceļotājpele?” abi draugi reizē jautāja.

“Jā, mans nāk no tāienes un jau ilgu laiku esmu ceļā. Mans ceļo ap pasauli, ak nē, jūs, es domāju, teiktu “apceļo pasauli”. Mans apceļo viiiiisu pasauli.”

Mazais Susuriņš palūkojās uz Pelīti, un abiem tūlīt pat bija skaidrs – garlaicība ir beigusies.

